

Phần 9

Kiều Tiên nhận ra Mây Hồng đã kêu to lên:

- Ôi, Mây Hồng? Mi đến thăm tụi mình đó sao?

Mây Hồng cười thật tươi với mọi người.

- Không, hôm nay tôi lại quay về đây để cùng làm với mọi người.

Phượng Hằng xen vào:

- Có đùa không đó?

- Thật mà.

- Vậy thì hay quá. Trưa nay tụi mình cùng ăn trưa nữa nhé.

Nghe tin này mọi người rất vui. Dù chỉ có Khánh Vân là mím môi tức giận. Cô lên gọi điện thoại cho Phúc Hiền:

- Gì vậy?

- Mi đến đây đi?

- Công ty hả?

- Ừ, gấp lắm.

- Có ai cướp công ty sao?

Khánh Vân gạt ngang:

- Mi đừng có đùa nữa. Có chuyện không thể ngờ được vừa xảy ra ở công ty.

- Động đất hả?

- Đừng đùa nữa Phúc Hiền ạ.

Phúc Hiền uốn ngực:

- Nhưng mà là chuyện gì?

Khánh Vân bảo:

Con nhỏ Mây Hồng đó, nó lại quay về công ty này rồi.

Phúc Hiền thở dài:

- Thì chuyện đó có gì quan trọng đâu. Cô ta là một nhân tài. Cha mình luôn trọng dụng cô ta đó thôi.

Khánh Vân thăm dò:

- Nghĩa là mi muốn đến cho cô anh vào công ty này à?

- Đó là chuyện của cha và anh hai, mình không muốn xen vào nữa đâu.

Khánh Vân kêu lên:

- Mi sao vậy Phúc Hiền, nửa chừng bỏ xuôi sao?

Phúc Hiền từ chối:

- Ta mệt mỏi lắm rồi. Ta chỉ muốn an phận mà thôi.

Khánh Vân nói như giận dỗi:

- Vậy thôi ta không nói gì với mi nữa. Mai một có chuyện gì thì đừng gọi đến ta nữa.

Khánh Vân cúp máy.

Tiếng của Mây Hồng vang lên:

- Xin chào ông phó giám đốc.

Phúc An nhìn cô cười vui vẻ:

- Anh biết thế nào em cũng quay trở lại mà.

Mây Hồng hát mặt:

- Tôi có trở về đây là có lý do chứ không phải vì anh là được rồi.

Phúc An vẫn để nụ cười trên môi. Anh nhìn cô gật gù:

- Có trăm ngàn lý do gì cũng được miễn em chịu về cộng tác với anh là được rồi.

Mây Hồng bật cười:

Chà xung hô nghe thân mật dữ nhé!

Chúng ta cũng không cần giữ khoảng cách xa vậy đâu.

Mây Hồng cẩn thận:

- Giữa ông chủ và người làm tất nhiên là phải có khoảng cách.
- Em thấy cha anh là người thế nào?

Mây Hồng mím môi, cô đâu thể nhận xét về ông khi chỉ mới lần đầu gặp như có vài phút như thế:

- Tôi chưa thể nói gì với anh được. Tôi muốn gặp giám đốc.

Phúc An hơi lùì lại:

- Em muốn gặp cha anh à?
- Được, ông ấy đang ở phòng giám đốc đó.

Mây Hồng gật đầu rồi đi thẳng vào phòng giám đốc:

- Thưa bác, con đã đến rồi?

Ông Phúc Châu nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng:

- Con suy nghĩ kỹ chưa?
- Dạ không có gì lớn lao bằng thâm tình cả ạ!
- Kể cả việc cha con có lỗi đã dứt bỏ con từ nhỏ sao?

Mây Hồng gật đầu:

- Kể làm cha mẹ bỏ con mình ắt hẳn có điều gì đó bất đắc dĩ mà thôi.

Ông Phúc Châu nhìn Mây Hồng rồi hỏi tiếp.

- Mẹ con hiện sống ở đâu, cuộc sống có ổn định không?

Mây Hồng đáp lời:

- Mẹ con cũng ở thành phố này. Cuộc sống ổn định.
- Vậy thì tốt rồi?
- Con muốn biết!

Đưa tay ngăn, ông Phúc Châu bảo:

- Con đừng có vội. Hãy ngoan ngoãn làm việc đi.

Mây Hồng đâu còn biết làm gì ngoài cách là ngoan ngoãn nghe theo lời của ông giám đốc.

- Vâng ạ!

- Tối, hôm ấy, Mây Hồng rất đần đo. Cô muốn nói chuyện với mẹ việc gặp ông giám đốc Châu.

Nhưng cô sợ chẳng biết mẹ sẽ phản ứng như thế nào nữa. Trong bữa cơm, thỉnh thoảng cô lại nhìn bà. Biết được ý nghĩ trong đầu con nên bà Lam Hồng hỏi:

- Con có việc gì muốn hỏi mẹ phải không?

Ngừng ăn, Mây Hồng nhìn bà:

- Sao mẹ biết?

- Thì con cứ nói thử xem.

Mây Hồng ngập ngừng:

- Nhưng mà mẹ sẽ không sao chứ?

Bà cười trấn an:

- Mẹ sẽ không sao?

- Vậy thì con nói nghe mẹ.

- Ừ sao to đoán hoài vậy?

Mây Hồng bậm môi kể.

Hôm qua con có gặp ông giám đốc Phúc Châu mẹ ạ!

Đang nhai, bà Lam Hồng phải ngừng lại:

Ông Phúc Châu à.

- Vâng, mẹ biết ông ấy chứ?

Thoáng chút ngập ngừng bà nói:

- À, có mẹ có nghe tên ông ta. Nhưng dường như mẹ chưa gặp lần nào.

Mây Hồng nói chắc:

- Có lẽ mẹ quên ông ta thôi. Vì ông ấy bảo là bạn thân của cha con trước đây.

Bà Lam Hồng giật mình, bà đứng phắt dậy:

- Con nói sao, ông ấy bảo là bạn của cha con à?

- Vâng, là bạn thân nữa đó mẹ?

Bà Lam Hồng ngồi xuống, bà lấy lại bình tĩnh nói:

- Mây Hồng này, con chớ nên vội tin người đó nhé! Chuyện đời phức tạp con không thể lường được mọi chuyện đâu.

Mây Hồng kể:

- Nhưng ông ấy hứa kể chuyện của cha con nữa đó.

Đặt điều, ông ấy chỉ dối gạt con mà thôi.

Thái độ của mẹ làm cho Mây Hồng hoang mang.

- Nhưng ông ấy gạt con để làm gì?

Bà Lam Hồng nhìn con trân trân:

- Có phải ông ấy đã đặt điều kiện với con không?

Mây Hồng đáp khẩn trương:

- Không có. Đó là do ý của con mà thôi. Thấy mẹ im lặng, Mây Hồng lo lắng. Thật ra cô về công ty đó còn một lý do khác nữa. Có lẽ vì Phúc An. Cô không thể nào quên được giây phút cô được nằm gọn trong vòng tay êm dịu của anh.

Cô thấy anh là chỗ dựa tốt nhất của đời mình ở bên anh cô thấy như được che chở, cô an tâm hơn bao giờ hết.

- Mẹ à, mẹ không sao chứ?

Bà hất mặt:

Mẹ không sao, con ăn cơm đi.

Bà Lam Hồng uể oải đứng lên:

Mây Hồng trong lòng rất lo sợ, nên cô vội đến bên cạnh bà:

- Mẹ không sao thật chứ?
- Mẹ không sao, mẹ đi nghỉ đây. Con ngủ sớm đi nhé.

Xem đồng hồ, mới sáu giờ hơn mà mẹ bảo đi ngủ. Mây Hồng càng lo sợ hơn. Nhưng cô cũng không dám hỏi gì hơn.

Bà Lam Hồng trở mắt kinh ngạc khi nhìn thấy ông Phúc Châu xuất hiện:

- Ông, sao ông lại đến đây?

Ông Phúc Châu đứng tần ngần nơi cửa, ông vui vẻ hỏi:

Đề khách đứng ngoài nói chuyện sao. Thấy ông không có ý gì xấu nên bà Lam Hồng miễn cưỡng mời:

- Mời ông vào nhà.
- Cảm ơn!
- Mời ông ngồi?

Phúc Châu ngồi xuống, ông đưa mắt nhìn quanh nhà một lượt rồi mới nói:

- Mẹ con bà sống cũng sung túc đó chứ.
- Xin lỗi, hôm nay ông hạ cố đến đây chắc có gì phải không?

Nhìn bà ông hỏi:

- Chắc có lẽ bà biết mục đích của tôi đến hôm nay.

Ngoanh mặt đi nơi khác bà đáp:

- Tôi không biết.
- Vậy thì tôi nói:

Bà Lam Hồng trở nên gay gắt:

- Nhưng bây giờ tôi không muốn nghe ông nói nữa.

- Tại sao?
- Tôi...
- Có phải bà sợ tôi nói ra một sự thật không?

Ngẩng mặt lên, bà Lam Hồng nói trong giận.

- Tại sao tôi phải sợ ông chứ?

Bà nói cũng phải vì sự thật nào rồi cũng sẽ được phơi bày ra ánh sáng mà thôi.

- Ông...

Ông Phúc Châu nói tiếp:

- Mây Hồng chính là Châu Tuyết đứng con gái riêng của tôi và bà Tuyết phải không?

Bà Lam Hồng ngòai thù người ra. Có lẽ đây là số trời hay sáo? Ông ta muốn đến nhận con ư?

Không thể được:

- Không, không phải, nó là con của tôi. Ông biết chưa?

Ông Phúc Châu đưa tay ngăn:

- Xin bà đừng quá xúc động: Và không thể che giấu được sự thật. Bởi chính Tuyết đã nói với tôi như vậy.

Bà Lam Hồng mím môi bà bảo:

- Mây Hồng là sự sống của tôi ông không thể mang nó đi được.

Ông Phúc Châu trầm tĩnh nói:

Bà đừng quá xúc động như vậy. Tôi đâu thể bắt Mây Hồng rời khỏi bà được.

- Vậy ông định làm gì?
- Nhận con và giúp đỡ nó thôi.

Bà Lam Hồng thở gáp:

- Ông nói thật chứ?

Ông vội trấn an:

Bà thấy tôi vợ con đề huề rồi, có nhận Mây Hồng cũng không làm sao nhận được?

Nghe ông nói bà cảm thấy an tâm. Nhưng bà thắc mắc:

- Nếu biết không thể đường đường chính chính nhận con thì ông còn khơi gợi làm gì?

Ông tâm sự:

- Tôi đâu thể ích kỷ vì hạnh phúc của mình mà bỏ rơi con bơ vơ được.

Bà Lam Hồng đồng tình:

- Xem ra ông cũng còn chút lương tâm đó. Nhưng ông sẽ giúp nó bằng cách nào?

Như đã dự tính sẵn. Ông nói:

- Nó sẽ là trợ lý của tôi.

- Bà thấy thế nào?

Bà Lam Hồng nói một cách dễ dãi:

- Tùy ông thôi.

Ông Phúc Châu bỗng do dự:

- Nhưng điều tôi lo lắng hiện nay là nói làm sao với nó về người cha của nó đây?

- Thế ông chưa có chú ý gì sao?

Ông Phúc Châu lại nói:

Điều này tôi với bà phải hợp tác với nhau cho ăn khớp nếu không con nó sẽ hồ nghi.

Ông nói cũng phải con nhỏ rất thông minh đấy.

Ông Phúc Châu sốt ruột:

- Bà có kế gì hay không?

Bất ngờ quá tôi cũng chưa thể nghĩ ra được. Ông Phúc Châu đưa ra ý kiến:

Hay ta nói rằng ông ấy mất lâu rồi.

Bà Lam Hồng nhìn ông thông cảm:

- Nói như vậy có thiệt thòi cho ông gì không?
- Tôi cũng đứng tuổi rồi có gì đâu phải ngại.

Bà Lam Hồng đưa ra ý kiến:

- Hay là ông cứ nói, ông có tìm đến nhà cha của nó: Nhưng ông ấy đã ra nước ngoài định cư rồi.

Ông Phúc Châu sáng mắt:

- Tôi thấy ý đó là rất hay. Để tôi sắp xếp người ra Vũng Tàu thuê nhà. Để phòng khi nó đòi đi tìm có kế mà nói.

Bà Lam Hồng gật gù:

- Ông làm vậy thật là chu đáo.
- Tôi cảm ơn ông.
- Kìa sao bà có thể nói như vậy. Nó là con của tôi mà!

Bà Lam Hồng như thấy nhẹ nhõm trong lòng. Nếu như vậy thì Mây Hồng sẽ không giận bà nữa.

Bà nói với ông Phúc Châu:

- Vậy coi như đã tạm ổn.
- Tôi khỏi phải áy náy về sau.

Ông nói để bà an tâm:

Về việc Mây Hồng làm ở công ty tôi bà khỏi phải lo gì cả. Tôi sẽ có cách để bảo vệ con mình.

- Được, tôi tin ông!

Tiến ông Phúc Châu ra về. Bà Lam Hồng điện gặp bà Tuyết:

- Tuyết này, tôi đã làm theo tâm niệm của bà rồi đó.

Bà Tuyết lo lắng:

- Bà nói gì thế?

- Mây Hồng nó đã gặp cha nó rồi.

Bà Tuyết giật mình:

- Sao lại thế?

- Chính ông Phúc Châu tự tìm đến mình. Xem ra ông rất có thành ý muốn nhận Mây Hồng.

Bà Tuyết lo lắng:

- Vậy còn vợ con ông ta.

Bà Lam Hồng vội trấn an bạn:

- Chỉ có mình và ông, ấy biết mà thôi. Mây Hồng không biết đâu.

- Vậy là sao?

Bà Lam Hồng giải bày:

- Ông ấy không thể công khai nhận Mây Hồng là con được. Nhưng mà ông hứa sẽ lo và chăm sóc nó đó.

Bà Tuyết thở dài:

- Mình chỉ sợ một ngày nào đó vợ con ông ấy biết được thì Mây Hồng sẽ khổ lắm.

Bà Lam Hồng bảo:

- Chúng ta không thể lo nhiều đến vậy đâu.

Bà Tuyết vẫn chưa hết băn khoăn:

- Nếu mai này Mây Hồng nó biết chúng ta đang lừa nó, liệu con nó có chịu tha thứ cho mình hay không?

Bà Lam Hồng vội trấn an:

- Chắc không đến nỗi nào đâu. Ta làm vậy chỉ vì thương nó thôi mà.

- Sao tôi vẫn lo quá!

- Thôi bà hãy an tâm đi, đến đường đó rồi tính. Mây Hồng của chúng ta ngoan lắm kia mà.

- Thấy bóng của Mây Hồng đã về bà Lam Hồng nói với bà Tuyết.

- Thôi nhé, con nó về đây!

Bà Tuyết cúp máy. Bà Lam Hồng gác máy thì Mây Hồng cũng vừa bước vào:

- Con chào mẹ!

- Con về rồi à? Vào tắm rửa rồi ra ăn cơm với mẹ.

Mây Hồng nghe lời bà như thường khi mà cô còn nán lại:

- Con có điều này muốn hỏi mẹ đó.

Bà Lam Hồng giật mình:

- Lại có chuyện gì nữa sao con?

Mây Hồng nhìn mẹ chăm chăm:

Con nghe ông giám đốc của con bảo cha con vượt biên hiện đang định cư ở Mỹ.

Bà Lam Hồng vờ giật mình:

- Giám đốc của con là ai mà nói như vậy. Ông ta tên gì vậy?

Mây Hồng nói nhanh:

Ông ấy là Phúc Châu giám đốc công ty mà con đang làm.

- Phúc Châu ư?

- Mẹ có biết ông ta không mẹ?

Bà Lam Hồng gật gù:

Ông ấy là bạn thân của cha con ngày xưa. Mây Hồng tròn xoe mắt, cô ngập ngừng nói:

- Nhưng ngày xưa ông ấy lại bỏ mẹ con mình. Bà Lam Hồng quay mặt đi như che giấu sự xấu hổ:

Do cha mẹ lén lút yêu nhau. Lúc ấy mẹ là người ở cho gia đình cha con.

Mây Hồng nói giọng rưng rưng:

- Vậy con là đứa con vô thừa nhận phải không mẹ.

Bà Lam Hồng ghen lời:

Vì vậy mẹ đã cố gắng bù đắp cho con. Mây Hồng gật gù:

Điều này thì con biết rồi. Nhưng sao mẹ lại đổi tên con Châu Tuyết thành Mây Hồng?

Bà Lan Hồng lúng túng:

Lúc ấy sợ bà nội và mẹ lớn biết nên mẹ không thể lấy tên con có họ của cha con được.

- Cha con họ châu ư?

- Ừ, ông ấy người tàu lai.

Mây Hồng như đã hiểu nhưng cô lại hỏi:

- Ông Phúc Châu cũng ở gần đây thôi. Sao bấy lâu nay mẹ chẳng hề nhắc đến bác ấy.

- Bà Lam Hồng thật sự bất ngờ về câu hỏi của con. Bà mỉm cười cố trấn tĩnh:

- Mẹ không qua lại với ông ta là vì có một hiểu lầm nhỏ từ vợ ông ta.

- Bà ấy nghi ngờ mẹ và bác trai ư?

- Đúng vậy.

Mây Hồng thốt lên:

- Thật là ích kỷ.

Bà Lam Hồng sợ con gái sẽ hỏi thêm nhiều câu bất lợi nên vội giục:

- Thôi, đi tắm rửa rồi còn ăn cơm nữa. Con không muốn mẹ xiêu vì đói chứ?

Mây Hồng cười hì hì:

- Dĩ nhiên là con không muốn rồi. Và trên đời này con chỉ có mẹ là người thân duy nhất mà thôi.

Bà Lam Hồng cảm thấy được an ủi phần nào, nên gật gù nói:

- Mẹ, biết con ngoan và có hiếu lắm. Thôi đi tắm rửa rồi còn ăn cơm nữa.

Mây Hồng nhanh nhẩu vào nhà vệ sinh. Nước mát làm cho tinh thần cô càng thơm mát hơn.

- **M**ây Hồng! Mây Hồng...

Mây Hồng giật mình ngẩng đầu lên. Thấy Phúc An dẫn tiên về phía mình, cô ngạc nhiên hỏi:

- Anh làm gì mà gọi tôi như nhà cháy vậy?

Phúc An bộc lộ niềm vui:

Biết em trở lại công ty, anh mừng vui lắm. Một ý nghĩ thoáng qua đầu. Lại chuyện gì nữa đây? Tại sao thay đổi cách xưng hô nhanh như vậy:

- Tôi...

- Em sao vậy?

Hất mặt Mây Hồng công môi bảo:

- Ai cho phép anh gọi tôi là em ngọt dữ vậy?

Phúc An cười cười:

-Chỉ là cách xưng hô thôi.

- Em cần gì phải thắc mắc:

- Không phải tôi thắc mắc mà là tôi rất sợ ngọt ngào.

Hơi nghiêng đầu nhìn. cô, Phúc An trêu chọc:

- Em chỉ thích cộc cằn và ,thô lỗ như con trai vậy sao?

- Tôi cần phải như thế!

Phúc An vẫn giữ giọng ngọt, dịu êm:

Nhưng ánh mắt của em đã phản lại ý muốn của em rồi.

- Hừ, thật ra anh ta muốn gì đây. Có thật là mừng khi mình trở lại công ty không? Mây Hồng quắc mắt nhìn anh:

- Anh lại muốn giờ trò gì nữa đây. Nè anh không cần tôi nữa thì tôi sẽ đi ngay.

Phúc An nói như năn nỉ:

- Đừng mà em! Đây là thiện ý của anh mà.

Mấy hợp đồng trước đây khó khăn lắm mình mới mời họ được. Em đi thì họ cũng ngoảnh mặt luôn, Mây Hồng mím môi, cười nhạt:

- Sao vậy? Bạn gái của anh thông minh lắm mà.

- Anh làm gì mà có bạn gái, em đừng trêu anh nữa có được không?

- Tôi nói thật chứ chẳng có trêu gì anh đâu?

Kiều Tiên mang xấp hồ sơ cho Phúc An kỳ cô lên tiếng:

- Mi về đây là mọi việc sẽ tốt lành thêm thôi.

Mây Hồng lườm bạn:

- Này, cái chuyện xưa ta chưa tính sổ với mi đâu nhé!

Kiều Tiên bật cười:

Nhưng sự thật là vậy mà, phải không ông phó.

Phúc An ngơ ngác:

- Là chuyện gì thế?

Kiều Tiên giục:

- Thì anh cứ đại đi, sẽ có lợi cho anh thôi mà.

Phúc An lắc đầu:

Chuyện không minh bạch, làm sao tôi dám gật đầu.

Kiều Tiên kêu lên:

- Trời ơi. Cái anh này... tôi hông thèm giúp anh ít đâu.

Phúc An càng ngơ ngác hơn:

- Cô giúp tôi ư? mà giúp chuyện gì.

Phẩy tay, Kiều Tiên làm mặt giận:

- Anh không muốn thì thôi vậy. Kiều Tiên định bỏ đi. Nhưng bị Mây Hồng kéo lại:

Kiều Tiên cười hì hì:

Mình chỉ muốn giúp hai người thôi mà. Không ngờ anh ấy không chịu hợp tác thì mình cũng đành bó tay thôi.

Mây Hồng vênh môi:

- Ai mượn mi tài lanh chứ.

Kiều Tiên cãi lại:

Không phải là tài lanh mà là mình muốn nói giúp cho hai người nhưng điều mà hai người muốn nói với nhau mà không dám nói thôi.

Vô tình cả hai nhìn nhau, Mây Hồng đỏ mặt cụp mắt xuống: Còn Phúc An có vẻ mạnh mẽ hơn anh không bỏ qua cơ hội:

Anh cảm ơn em nghe Kiều Tiên điều em muốn nói thì anh đã hiểu rồi.

Kiều Tiên tròn mắt:

- Anh hiểu thật rồi hả?

- Ừ, chuyện này em khỏi cần phải nói gì cả.

- Thật vậy không?

Phúc An bảo:

- Em hãy chờ đi. Sẽ có kết quả thôi mà. Kiều Tiên do dự:

- Kết quả có khả quan không anh:

- Anh tin là sẽ tốt đẹp.

Kiều Tiên nói nhanh:

- Chúc anh may mắn nhé!

- Cảm ơn em.

Kiều Tiên mỉm cười nhìn Mây Hồng bằng ánh mắt đầy ý nghĩa.

- Kiều Tiên!

Phúc An nắm vội tay cô, giọng anh đầy tha thiết:

- Em nghĩ sao Mây Hồng?

Mây Hồng rút vội tay cô về. Cô mím chặt môi để ngăn xúc động:

Tôi không có nghĩ sao hết xữ anh hãy để tôi được yên đừng để tôi bị tông cổ đi lần nữa nhé!

Phúc An van vãn:

- Em đừng sợ, lần này chẳng ai dám làm phiền em nữa đâu.

Mây Hồng vẫn một mực từ chối:

- Tôi không thể hứa hẹn với anh điều gì cả xin anh hiểu cho.

Phúc An nghe nhói đau con tim. Chẳng lẽ mới đó mà cô đã quên đi bao kỷ niệm giữa hai người rồi sao?

- Em không hiểu tình cảm của anh dành cho em sao Mây Hồng.

- Vậy thì đã sao chứ?

- Anh sẽ không để bất cứ ai làm tổn hại em nữa đâu.

Mây Hồng cười nhạt:

- Được sao anh? Lần đầu vì con điều tôi như thế nào? Đến công ty thì tôi lại như thế nào?

Phúc An nhẹ nhàng phân tích:

Lúc ấy vì quá cưng chiều cô em của mình nên anh đã làm phiền lòng em. Anh thành thật xin lỗi.

Xem như em chấp nhận lời xin lỗi về những chuyện trước đây. Vậy còn từ đây về sau thì sao hả anh?

Nắm chặt tay cô hơn, Phúc An nói giọng tha thiết:

- Tin anh đi Mây Hồng. Anh sẽ không để ai ăn hiếp em nữa đâu:

- Có thật như vậy không anh?

Anh xin lấy danh dự ra để mà thề với em đó.

Mây Hồng cảm thấy vui trong lòng, cô đành gật đầu:

- Được, tôi cho anh cơ hội lần này nữa thôi đó nha!

Phúc An lắc mạnh tay cô:

- Anh cảm ơn em Mây Hồng ạ!

Thấy hai người vui Kiều Tiên khều nhẹ Phượng Hằng:

- Trời quang mây tạnh rồi kìa!

Phượng Hằng gật gù bảo:

- Như thế là tội mình cũng sẽ được hưởng phước lây rồi.

- Ủ, chắc thế rồi!

- Nhưng mà...

Kiều Tiên nhăn nhó:

- Mi còn gì nữa mà do dự?

Phượng Hằng thở dài:

- Liệu hai người đó hợ có để yên cho Mây Hồng không?

Kiều Tiên cao giọng:

- Nói như vậy là mi không biết chuyện gì rồi.

- Là chuyện gì?

Chính giám đốc đi mời Mây Hồng về đó.

- Liệu có ai dám động đến cô ta không. Phượng Hằng vẫn lo lắng:

- Nói vậy thôi, chứ giám đốc sẽ thiên vị con gái mình hơn.

- Điều mi lo lắng không phải là không có lý.

Nhưng mà giám đốc mình chỉ xử trí theo lý chứ không nhưng về tình cảm đâu.

Phượng Hằng gật đầu đồng tình:

- Mi nói cũng phải!

Kiều Tiên xua tay:

- Thôi làm việc đi!

Phương Hằng lại nói thêm:

- Hôm nay vắng bà chủ ấy coi bộ công ty có phần dễ thở hơn đó.

Nhưng Kiều Tiên lại than:

- Buồn chết đi được. Không cớ ai để mà gây chuyện.

Phượng Hằng cười ngất:

- Ta không ngờ mi lại thích vui trên sự đau khổ của người khác.

- Làm gì có!

Hai người thôi không tán gẫu nữa trong thâm tâm họ ai cũng muốn hai người ấy hôn nhau và vui vẻ bên nhau.

Thấy bạn vẫn cầm chiếc muỗng khuấy mãi ly nước. Phúc Hiền cảm thấy khó chịu nên nói:

Mi làm ơn đi. Mi không chóng mặt chứ ta cũng mệt lắm rồi đó.

- Nhưng ta không cam tâm.

- Về việc gì?

Khánh Vân rên rỉ:

- Còn việc gì nữa. Anh Phúc An thật là quá đáng.

Phúc Hiền chẳng những không thông cảm mà còn nói:

- Ta thấy anh hai làm vậy thì cũng đúng thôi.

Thật tình thì mi chẳng biết tí gì về chuyên môn cả.

- Nhưng ta nhiệt tình.

- Nhiệt tình không chưa được đâu mi ạ! Thời buổi vi tính rồi, mi lạc hậu sẽ bị bỏ quên thôi.

Khánh Vân nhú mày nhìn bạn:

- Nói như vậy là mi chấp nhận con nhỏ đó vào thay vị trí của ta rồi sao?

- Không hẳn là thế. Nhưng ít ra cô ta cũng hơn mi mấy bạc.

Khánh Vân ôm đầu:

- Tại lúc trước ta lười học. Để bây giờ cô ta có cơ hội vượt trội hơn lên.

Rất hiểu tâm trạng của bạn, nhưng Phúc Hiền đâu thể giúp gì được. Nên cô tìm lời an ủi:

Hay là mi đi học vi tính và lớp kế toán ngắn hạn.

Khánh Vân lắc đầu từ chối:

Bây giờ mi bảo ta đi chết có lẽ còn dễ hơn bảo ta đi học.

- Vậy thì...

Biết bạn từ chối mình, nên Khánh Vân nói lấy:

- Vậy thì ta phải rời bỏ công ty và vĩnh viễn mất Phúc An chứ gì?

Biết bạn hiểu lầm ý của mình nên Phúc Hiền vội đính chính:

- Mi thật hấp tấp. Ta có nói vậy bao giờ đâu.

- Vậy ý của mi là làm sao? Phúc Hiền ôm vai bạn:

- Ý ta muốn mi nên vào công ty làm việc cùng khâu với Kiều Tiên và Phương Hằng đó.

Khánh Vân thấy chạm tự ái, nên giãy nảy:

- Thôi, thôi ta không thể làm như vậy được đâu: Mi thật là quá đáng, dù sao ta cũng là bạn của mi kia mà.

Phúc Hiền ngạc nhiên:

- Có chuyện gì không ổn sao?

- Mi xem ta là gì kia chứ? Ta không thể làm thế?

Khánh Vân lắc đầu:

- Ta thà nghỉ làm luôn chứ không thể hạ mình như vậy?

Phúc Hiền lắc đầu, động viên:

- Đó chỉ là cái cơ để mi vẫn còn được tiếp cận anh hai ta mà thôi.
- Mi biến ta thành tên bảo vệ ư? Đừng có hòng.
- Dù sao mi vẫn có quyền mà. Bối vấn đầu tư của mẹ mi ở công ty đâu có nhỏ.

Đưa tay vỗ trán, Khánh Vân trách mình sao mau quên.

Ta thật đáng trí. Ta không chỉ ở lại công ty mà còn phải làm một chút gì đó không thua cô ta được.

Phúc Hiền ngăn lại:

- Nhưng mi nên nhớ, mi chẳng có tí gì trình độ chuyên môn cả. Mi đòi hỏi vậy xem có cao lắm không?

Mím môi, Khánh Vân nói một cách chính xác:

Nếu không thì việc gì xảy ra mi biết rồi đó.

Nói xong Khánh Vân đứng lên bỏ ra về.

Đi được một lát cô phát hiện ra một việc mà cô ta cho là thú vị. Liền gọi điện cho Phúc Hiền, với câu nói:

- Mi đến quán karaoke Hảo nhanh lên:
- Mi thay đổi ý định rồi hả?
- Đến được sẽ bàn tiếp.
- Được!

Khánh Vân mỉm cười, nhủ thầm trong bụng.

Lần này cho cha con chồng và vợ nhà nó một phen tan tành luôn. Nghe tiếng thảng xe Khánh Vân quay lại:

- Mi đến rồi hả?

Kênh mặt, Phúc Hiền bảo:

- Sao, mi thay đổi ý định.

Hất mặt Khánh Vân nói một câu úp mở:

Lần này thì chẳng biết ai sẽ là người thay đổi ý định.

- Mi nói vậy là sao?

Khánh Vân bảo:

Mi hãy nhìn sang chiếc bàn sát cửa hông thì sẽ rõ.

Bất chợt Phúc Hiền nhìn sang theo hướng chỉ của Khánh Vân.

Mặt Phúc Hiền tái nhợt đi, cô nói chằng thành lời:

- Hà...

Khánh Vân mai mỉa:

- Một cô gái xinh đẹp có tài đó mi thấy thế nào? Cha mi mà còn phải lung động cô ta chẳng phải con hồ ly tinh là còn gì?

Mím môi Phúc Hiền cảm thấy giận lun lên:

Đúng là con hồ ly tinh già không bỏ nhỏ chẳng tha rồi.

Khánh Vân nói khích:

- Trong chuyện này ta cũng thấy tức cho mi đó. Hèn gì giám đốc cứ khăng khăng, cho ta nghỉ việc để mang cô ấy về công ty để dễ dàng quan hệ.

Nghe Khánh Vân khích bác và mai mỉa như vậy Phúc Hiền gất lên:

- Mi im đi có được không?

- Ta sẵn sàng im miệng, nếu mi có hướng giải quyết tốt đẹp.

Cô ngăn xúc động, Phúc Hiền mím môi bảo:

Được, ta sẽ giải quyết vụ việc này thoả đáng.

- Có nên cho mẹ mi biết chuyện này không?

Phúc Hiền ngăn:

- Không được ta không muốn mẹ mình phải đau khổ.

- Nói như vậy là mi đã có cách xử lý rồi à?

- Được rồi chỉ cần mi giữ im chuyện này thì ta sẽ có hướng giải quyết tốt đẹp.

Phía bàn ăn ông Phúc Châu nói với Mây Hồng:

- Ta không ngờ rốt cuộc được đón nhận một người có tài như cô.

Mây Hồng lắc đầu, cô từ chối:

- Con cảm ơn bác mới đúng, chính bác đã cho con vinh dự này đây.

Ông Phúc Châu rót chũ cô ly rượu rồi nói:

Chúc mừng sự thành công tốt đẹp hôm nay. Mây Hồng đầy ly rượu sang một bên. Nâng ly nước ngọt lên.

- Con chỉ cho phép mình được uống nước ngọt thôi.

Ông Phúc Châu nhìn cô:

- Vậy cũng tốt!

Mây Hồng nhắc lại lời hứa:

- Bác có còn nhớ lời hứa của mình không?

- Con nôn nóng đến vậy sao? Mây Hồng nhìn ông dăm dăm:

- Thế bác có nhớ không?

- Nhớ, dĩ nhiên là các có nhớ chứ?

Mây Hồng đưa ra ý định:

- Con định chiều thứ bảy tuần này sẽ ra vũng tàu một chuyến.

Ông Phúc Châu gật đầu đồng ý:

- Được, ta sẽ sắp xếp để cùng đi với con.

Mây Hồng cười thật tươi:

- Con thật sự cảm ơn bác ạ!

- Đừng nói như vậy. Đây là phần thưởng mà con đáng được hưởng mà.

Hai người bước ra khỏi quán trước sự hậm hực của Phúc Hiền:

- Thật là quá đáng!

Khánh Vân nói khích:

Chuyện như vậy mà mi vẫn đứng im được. Vậy thì mi bảo ta phải làm sao?

Khánh Vân nói giọng giận dữ.

- Nếu là ta, ta sẽ xông vào tóm cổ cô ta mà tát cho hả dạ.

Lắc đầu Phúc Hiền từ chối:

- Làm như thế sao được, dù sao ta cũng phải giữ thể diện cho cha mình chứ.

- Nhưng mình thì ngược lại, mình sẽ dành công bằng lại cho mẹ mình.

Phúc Hiền vẫn từ chối.

- Dù có thương mẹ, nhưng đâu đã hết cách để giải quyết?

Bật cười, Khánh Vân thốt lên một câu nghe dễ sợ:

- Mi chờ đến khi nào mà có em bé rồi mới cản ngăn chặc.

Tròn mắt nhìn bạn. Phúc Hiền cảm thấy bất an:

- Mi nói vậy là sao? Cha ta đã lớn tuổi rồi mà.

Khánh Vân cười khẩy:

- Nói như vậy thì mi không biết gì cả rồi. Đàn bà lớn tuổi đến thời mãn kinh thì không có hiện tượng mang thai nữa. Nhưng với đàn ông thì khác.

Họ đến bảy mươi vẫn còn có khả năng gieo giống đấy.

- Mi...

Khánh Vân thấy bạn có phần chao đảo nên nói tiếp:

- Nếu không tin thì mi cứ về mà hỏi mẹ mi xem.

Không muốn chuyện này lan ra ngoài nên Phúc Hiền đánh phủ đầu cô bạn nhiều chuyện của mình:

- Nhưng chỉ là dùng cơm trưa cùng nhau thì có gì không đúng.

- Hả, bộ mi định chờ họ cùng nằm trên giường thì mi mới tin sao?

- Trời! Chuyện động trời như vậy mà mi cũng nghĩ ra sao?

- Không trừ khả năng nào đâu.

- Ta không tin là cha mình phản bội mẹ mình đâu. Đây chỉ là do chúng ta ngộ nhận mà thôi.

Bữu môi, Khánh Vân bảo:

- Nếu vậy thì thôi. Nhưng sau này ta không muốn mi nói với ta câu hỏi hận đâu nhé.

Được rồi, ta cũng muốn mi nên chấm dứt nghi kỵ ở đây đó.

Khánh Vân cảm thấy giận cô bạn của mình nên nói:

- Vậy cũng tốt. Thôi ta đi đây. Còn lại một mình Phúc Hiền chẳng biết phải cư xử việc này ra sao. Nhưng cô không thể để cho mẹ mình phải đau khổ.

Kỳ Anh đến công ty của Mây Hồng đang làm thì cũng vừa đến giờ nghỉ trưa. Kỳ Anh nói với cô. Này, chúng mình sắp tổ chức cưới, Hôm ấy mi sẽ là phù dâu của ta nhé.

Mây Hồng tròn mắt nhìn bạn:

- Mi nói sao? Mi và Đức Tài sắp cưới nhau à?

Kỳ Anh đưa tay vuốt mũi bạn:

- Có phải mi định nói bậy gì nữa không?

- Sao mi biết?

Nhìn mặt mi là ta có thể đoán biết được rồi. Mây Hồng mỉm cười:

Nếu hay vậy thì đi tìm thêm một cái mu rùa nữa là đủ rồi.

Biết bạn chọc mình, Kỳ Anh chu môi phụng phịu:

- Nhỏ này, lúc nào mi cũng chọc phá ta được cả.

- Nhưng mà ta nói không đúng hay sao?

- Đúng, đúng tầm bậy của mi đó!

Mây Hồng cười nói.

- Thôi được, trước khi nhận lời lni cũng nên cho ta biết người phù rể là ai?

Điểm ngón tay lên môi Kỳ Anh nói khẽ:

- Bí mật!

Mây Hồng ngoảnh mặt sang chỗ khác cô dọa:

- Nếu vậy thì thôi. Ta cũng có quyền từ chối mi mà đúng không hả?

Kỳ Anh đành xuống nước:

- Thú thật thì mình cũng không biết nữa. Đó là chuyện của chú rể kia mà.

Mây Hồng vờ nói:

Nếu mi không tìm hiểu để báo cho ta biết thì ta sẽ không chấp nhận lời đề nghị của mi đâu.

Kỳ Anh đành phải nhượng bộ:

- Thôi được rồi, để mình hỏi lại anh ấy sẽ biết ngay.

Mây Hồng vui vẻ trở lại:

- Thôi tui mình đi ăn nhé!

- Kỳ Anh xem đồng hồ rồi lắc đầu?

Mình không thể đi ăn với mi được: Mình hẹn với Đức Tài đi thử áo cưới rồi.

Nhìn bạn tràn đầy hạnh phúc. Mây Hồng cũng thấy lâng lâng:

- Vậy thôi, ta đi một mình.

Kỳ Anh ngạc nhiên:

- Anh chàng của mi đâu?

- Có ai đâu.

Phó giám đốc.

- Đừng nói bậy nghe được người ta, sẽ cười cho.

Kỳ Anh giục bạn:

- Mi phải hợp lý thời cơ, đừng có lừng khừng mãi như vậy.

Mây Hồng thở dài:

- Người ta cao sang quyền quý của mình là cái gì chứ.

Kỳ Anh khuyên:

- Mi xinh đẹp lại có tài. Tài sắc vẹn toàn mà.

Mây Hồng cười mai mỉa:

- Cái gì cũng không qua nổi bằng tiền bạc vật chất, đâu mi ạ!

Kỳ Anh vẫn chưa buông tha:

- Nhà mi có thua kém gì ai chứ? Cũng biết thự đó, cũng kinh doanh bất động sản đó.

- Nhưng cũng không bằng người ta hà mi ơi?

- Mi, thua họ cái gì.

- Không có tình cha!

Kỳ Anh đuối lý:

- Ôi, chuyện đó có quan hệ gì đâu chứ. Mây Hồng đáp buồn:

- Quan trọng lắm đó mi!

- Nhưng cha mi mất lâu rồi. Bây giờ mi có đòi cũng đâu được.

Phẩy tay, Mây Hồng thở dài:

- Bởi vậy mới nói.

Dông dài mãi chẳng có lợi ích gì, nên Kỳ Anh nói:

- Thôi mình về nghe Chắc chắn anh ấy đang chê.

- Ủ thôi mi về đi!

Mây Hồng cũng định lấy xách tay rồi bước ra ngoài thì Phúc Hiền cũng vừa bước vào:

- Tận tuy như vậy ắt sẽ có ý đồ gì đây?

Mới vừa đến đã kiếm chuyện. Nhưng Mây Hồng vờ như không nghe, cô mặc cô ta chẳng thèm để ý đến, định đi thì bị gọi lại:

- Cô đứng lại đó!

Mây Hồng đáp một cách cứng rắn:

- Xin lỗi, giờ này là quyền tự do của công nhân, cô không có quyền kèm chế tôi.

Nhưng Phúc Hiền ngang nhiên chặn cô lại:

- Nhưng tôi muốn tiếp chuyện cô giờ này thì sao?

Mây Hồng tỏ vẻ cương quyết:

- Xin cô hãy tôn trọng quyền tự do của công dân. Tôi làm việc và cần nghỉ ngơi.

Thấy sự bướng bỉnh của Mây Hồng, Phúc Hiền càng thêm tức, cô nói như quát:

- Cô im đi? Đừng ở đây mà nói luật với tôi.

- Mây Hồng không muốn có sự tranh cãi to tiếng ở đây, nên nói:

- Vậy thì cô nói đi, tôi nghe đây. Nhưng chỉ mười lăm phút thôi đấy.

Phúc Hiền thấy Mây Hồng nhượng bộ lại làm tới:

- Nhưng tôi lại muốn nói chuyện với cô hết cả giờ nghỉ trưa của cô.

Mây Hồng thật sự không còn nể nang được nữa, nên nói:

Thật ra tôi chịu ngồi nghe cô nói chuyện là nể cô lắm rồi đó.

Phúc Hiền bật cười:

- Cô thật là ma lạnh đó. Chịu nhượng một bước để tiến lên một bước xa.

Nhíu mày, Mây Hồng như không hiểu cô ta muốn ám chỉ mình điều gì nên nói:

- Cô muốn ám chỉ tôi điều gì?

- Chuyện này tôi biết rằng cô đã hiểu.

- Tôi không hiểu.

Phúc Hiền tự nhiên buông một câu thật khó nghe:

Tôi yêu cầu cô nên buông tha cha của tôi ra.

Ông ấy già lắm rồi đó.

Thật bất ngờ khi nghe Phúc Hiền nói ra câu ấy Mây Hồng trợn mắt nhìn cô.

- Cô nói cái gì lạ vậy. Giám đốc thế nào?

Ông ấy bị cô hốt hết cả hồn rồi, cô thật là con ác quỷ dám quyến rũ cả cha tôi.

Lần này thì Mây Hồng không thể tha thứ được nữa, cô tát cái mạnh vào mặt Phúc Hiền:

- Tôi cảnh cáo cô, cô không được ăn nói hồ đồ như thế!

Phúc Hiền càng thêm giận dữ cô quát lên:

- Cô dám đánh tôi ư?

Phải, tôi đánh cho cô tỉnh ra đó. Giám đốc đáng cha tôi mà cô cũng có thể nói bậy được.

Phúc Hiền nhìn Mây Hồng bằng tia nhìn nẩy lửa:

- Cô nói nghe hay lắm. Nhưng đó chỉ là những lời nguy biện mà thôi. Chính mắt tôi đã nhìn thấy cô, cô đừng hòng chạy tội.

Mây Hồng gất lên:

- Cô đã thấy gì cơ?

- Cảnh cha tôi và cô âu yếm nhau đó!

- Cô nói bậy!

- Tôi nói đúng.

Mím môi vì tức giận Mây Hồng nói một hơi dài:

- Với tôi cô có thể nói bậy được. Nhưng cha của cô là người thanh cao, uy nghiêm cô không được đem ra làm trò đùa chớ thiên hạ!

- Chính cô mới là người muốn hạ thấp danh dự của cha tôi.

Mây Hồng lắc đầu:

- Cô hồ đồ mất rồi Phúc Hiền ạ! Với tôi bác trai là một người đáng kính cô không được nghĩ sai về bác ấy như vậy!

Phúc Hiền ra điều kiện:

Nếu cô cho là mình trong sạch không chút ý đồ vậy thì hãy rời khỏi nơi này đi.

Mây Hồng nắm chặt tay, cô ta thật là quá đáng. Lần này đến lần khác điều muốn mình rút khỏi nơi này. Nhưng lần này Mây Hồng không thể cúi đầu mà chấp nhận được.

Trừ phi giám đốc đuổi tôi. Ngoài ra không ai có quyền đuổi tôi cả.

Phúc Hiền dọa:

- Vậy thì cô đừng có trách tôi.
- Cô làm gì tôi?

Phúc Hiền dọa:

- Cô chờ xem!

Phúc Hiền bỏ đi. Mây Hồng ngồi thừ ra đó mà suy nghĩ. Nếu vì tự ái mà bỏ đi thì chuyện tìm cha xem ra khó thành. Mây Hồng phải cắn răng mà chịu đựng. Nhưng liệu Phúc Hiền có bỏ qua cho cô không? Nước mắt chảy dài xuống má. Tại sao cứ lần này đến lần khác cô ta luôn muốn hại mình.

- Em sao vậy Mây Hồng? Ngẩng đầu lên, Mây Hồng càng khóc to hơn khi nhận ra Phúc An.

- Tôi...
- Ai ăn hiếp em?

Mây Hồng lắc đầu:

- Tôi...tôi không thể...
- Sao em lại sợ?

Mây Hồng nắm tay Phúc An nói như van xin:

- Phúc An! Anh ...

Nhưng chợt cô biết kèm chế lại, cô lắc đầu:

- Không, anh đi đi.
- Em làm sao vậy Mây Hồng?

Mây Hồng lắc đầu:

- Em không sao?

Phúc An ngồi xuống cạnh cô, anh dỗ dành:

- Em đừng khóc nữa. Anh có cái này tặng em.

Mây Hồng ngạc nhiên:

- Tặng quà cho em ư?

- Em xem có thích không?

Mây Hồng tròn mắt, cô kêu lên:

- Ôi, con diều ư?

- Em có thích không?

Mây Hồng dúm con diều vào tay Phúc An, cô từ chối:

- Em không thể nhận được. Anh thông cảm. Tại sao chứ?

Mây Hồng nhìn sang hướng khác.

- Không tại sao cả. Khi không nhận quà của anh kỳ lắm.

Phúc An thở phào nhẹ nhõm:

- Có gì đâu mà em phải ngại, chỉ con diều thôi mà.

Nhưng nó là một kỷ niệm đau lòng, em không muốn nhận.

Phúc An thổ lộ:

Tuần sau chúng ta có chuyến công tác Đà Lạt. Anh muốn đưa em đi thả diều.

Tuy trong lòng cảm thấy vui nhưng Mây Hồng cố nén lòng:

- Thả diều ư? Liệu như vậy có ổn không?

Chắc chắn là ổn rồi. Vì chuyến đi này chỉ có anh và em đi mà thôi.

- Vậy còn Phúc Hiền?

- Có nhỏ đó thêm rầy rà mà thôi.

- Mình được giám đốc cứ đi sao anh?

- Đúng vậy.

Mây Hồng liền gật đầu:

- Được rồi. Em sẽ chuẩn bị.

Nghe bụng đói cồn cào khó chịu. Nhưng cô chẳng biết làm sao đành phải ngồi chịu hành hạ của con kiến đói:

- Mi ăn cơm nè Mây Hồng? Cả hai cùng ngạc nhiên, Phúc An lên tiếng trước:

- Em chưa ăn trưa à?

- Không để cho Mây Hồng có cơ hội lên tiếng, Kiều Tiên nói:

Phúc Hiền đến đây gây sự với Mây Hồng đó.

Phúc An lo lắng:

- Thật vậy sao? Cô ấy đã nói gì thế?

Mây Hồng vẫn lặng thinh, cô chẳng biết nói gì để Phúc An thật sự hiểu cô thì Kiều Tiên nói tiếp:

- Phó giám đốc tính sao chứ, cô Hiền càng lúc càng lộng hành. Muốn đuổi người ta lúc nào cùng được sao?

Phúc An nhìn Mây Hồng rồi hỏi Kiều Tiên:

- Nó dám đuổi Mây Hồng ư?

- Đúng vậy. Và còn nói những lời khó nghe nữa.

Phúc An nén tức giận:

- Nhỏ này thật là quá đáng mà, không cho nó bài học thì xem ra nó càng làm tới.

Mây Hồng ngăn cản:

- Thôi đi, mọi chuyện hãy để em giải quyết.

- Em giải quyết bằng cách nào?

Mây Hồng tâm sự:

Để em nghỉ làm ở đây thì mọi việc sẽ ổn thoả thôi mà.

Kiều Tiên phản ứng:

- Như vậy sao được.

Phúc An cũng từ chối:

- Em không thể nào nghỉ làm được, công ty đang đặt hết hi vọng vào em mà.

- Nhưng em không muốn vì sự có mặt của em mà làm gia đình anh mất hoà khí như vậy.

Phúc An nói với Mây Hồng một cách chân thành:

- Em có biết rằng cha anh rất xem trọng em hay không?

Mây Hồng cúi đầu:

Điều này em có biết. Nhưng mà mọi chuyện không như anh nghĩ đâu anh ạ.

Kiều Tiên tuốt miệng nói:

Hay là hai người cưới nhau đi cho mọi chuyện được êm xuôi, cả hai giật mình nhìn nhau.

Mây Hồng tròn mắt nhìn bạn:

- Ôi, mi nói cái gì thế?

Thấy Mây Hồng dờ mắt, Phúc An gật đầu?

- Có lẽ Kiều Tiên nói đúng đó em, chúng ta cưới nhau thì mọi chuyện sẽ êm xuôi.

Mây Hồng từ chối một cách thẳng thừng:

- Không được chúng ta không thể làm như thế?

Phúc An sốt ruột:

- Tại sao chứ?

Mây Hồng nói ra tâm sự của mình:

- Em với anh chênh lệch nhau khá xa về địa vị. Và lại chúng ta cũng chưa hiểu về nhau nhiều liệu có hấp tấp không anh?

Kiều Tiên nói giúp chủ mình:

- Gì chứ mình biết anh Phúc An thương mi nhiều lắm đó.

Mây Hồng cũng hiểu được điều đó nên cô gật đầu!

- Điều này ta cũng thấy. Nhưng mình có nỗi khổ riêng không thể nói được.

Phúc An an ủi:

- Có gì thì em cứ nói ra đi, xem anh có giải quyết được hay không?

Mây Hồng từ chối:

- Chuyện này không ai có thể giải quyết được cả. Nếu thương em thì xin anh hãy chờ đợi.

Phúc An lo sợ:

- Chờ đợi em thì anh chờ được rồi. Nhưng làm sao anh có thể đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra cho em nữa.

Kiều Tiên biết có điều gì đó rất khó với Mây Hồng, cho nên cô mới nói:

Nếu Mây Hồng đã nói vậy thì thôi anh hãy gắng chờ. Nhưng thời gian ấy anh nên để ý đến Mây Hồng nhiều hơn.

Dù không bằng lòng với cách giải quyết này. Nhưng phúc An cũng phải gật đầu.

- Anh chiều em vậy!

Kiều Tiên thấy cần để cho hai người được tự do nên cô lui về phòng mình.

- Em ăn cơm đi Mây Hồng? Vừa nói Phúc An vừa mở hộp cơm ra:

Xem ra Kiều Tiên thương em lắm đấy. Mây Hồng hỏi đùa:

- Vậy còn anh?

- Anh thì nhiều hơn nữa.

- Thật không anh?

Phúc An đưa tay lên ngực:

Nếu bảo anh mang tim ra để chứng minh cho em thấy thì anh cũng làm.

Lắc đầu lia lịa, Mây Hồng cười rạng rỡ:

- Không cần như vậy đâu.

Thấy cô cười Phúc An cảm thấy dễ chịu làm sao? Ngay thơ hồn nhiên làm cho con người của Mây Hồng thêm yêu kiều hơn:

- Làm gì nhìn em như thế?

- Em đẹp và hiền lành làm sao.

Mây Hồng lắc đầu:

- Nhận xét như vậy là anh đã sai rồi. Em không hiền như anh tưởng đâu.

- Dĩ ể bảo vệ mình thì có gì là xấu đâu chứ!

Nhưng em đã gây sự với Phúc Hiền, liệu em có yên ổn với cô ta không?

Phúc An vội trấn an:

- Em an tâm, anh có cách giúp cô ta xếp càng mà.

- Anh không thấy giữa em và cô ấy có khoảng cách lớn sao?

- Em an tâm đi, cô ấy sẽ hiểu em thôi mà.

Mây Hồng do dự:

Điều này em thấy khó còn hơn lên trời nữa. Phúc An nói đùa:

- Anh sẽ chấp thang cho em leo lên.

- Anh này.

- Em đừng có lo, anh nhất định sẽ giúp cô ấy hiểu ra lý lẽ.

- Em cũng mong như vậy!

Phúc An dặn dò:

Nếu có chuyện gì thì em nhớ điện báo cho anh.

- Được rồi!

Hai người mỉm cười nhìn nhau.